

STEAGUL ROȘU JOACĂ AZI ÎN GRECIA

● Brașovenii vor susține 4 meciuri amicale ● Printre adversare — echipa olimpică a Greciei

ATENA, 3 (prin telefon, de la trimisul ziarului „Dum Nou” din Brașov). În vederea meciurilor pe care urmează să le susțină aici în Grecia, fotbalistii de la Steagul roșu Brașov și-au continuat antrenamentele cu intensitate. După o duminică deosebit de fructuoasă în pregătire, luni, întregul lot s-a luat parte la sesiunile de pregătire care au avut loc pe stadionul Karaiskakis. La antrenamentul de dimineață, al cărui obiectiv principal l-a constituit îmbunătățirea vitezei jucătorilor, din păcate, Gyorfi a suferit o ușoară întindere musculară și va absenta din formație, la primul meci pe care echipa sa îl va susține aici. În rest, întregul lot se simte bine și este apt pentru pregătiri, astfel că antrenorul Valentin Stănescu are

posibilitatea să-și verifice toți elevii. În privința programului jocurilor, s-a stabilit că brașovenii vor susține 4 întâlniri amicale, la fel, acest program: joi 4 februarie (n.r. azi), Steagul roșu va evolua în localitatea Larissa, în compania echipei locale; duminică 7 februarie, va evolua la Pargos, iar luni, 8 februarie, la Patras, unde va întâlni echipa divizionară A din acest oraș. În sfârșit, miercuri 10 februarie, la Atena, Steagul roșu va avea ca adversar, într-un meci ce se anunță interesant, echipa olimpică a Greciei.

După aproape trei săptămâni de pregătiri și jocuri amicale, fotbalistii de la Steagul roșu se vor reîntoarce în țară în ziua de 12 februarie.

Alexandru DINCA

CERCUL NU S-A ÎNCHIS...

● „Mi-ai făcut copilul de ris. L-ai acuzat de beție...” ● „Pînă și cel mai bun meci al meu...”

a fost un meci pierdut!”

O imagine scumpă lui Coman, surprinsă la cel mai bun meci al carierei lui. R.D.G.—România...

Mult timp n-am vrut să scriu reportajul acesta. Mi-a fost — poate — teamă, m-am îndoit de soarta lui, încercând să aflu cită parte de vină — dacă se poate vorbi de așa ceva — a fost a mea, cită a fost a lui... N-am aflat niciodată.

Ori de câte ori condeul mă îndemna să-mi aștern gândurile pe hîrtie, îmi aduceam aminte de cuvintele tatălui lui Coman, înfundate și grele, urmărindu-mă ca un blestem: „Mi-ai făcut copilul de ris! L-ai acuzat de beție în gura mare! De ce?”

Zilele trecute s-a împlinit un an de la reportajul cu pricina intitulat „Narcis Coman, ne auzi?” — și fila din calendar m-a determinat parcă să scriu rîndurile ce urmează, cu tot riscul de a trezi niște resentimente, de a seormoni niște rani...

Dacă într-adevăr am făcut-o, n-a fost voia mea.

☆ Istoria e prea cunoscută, ca să invite la comentarii mai ample: suspendat de Dinamo pentru abateri repetate de la disciplină (citită beție!), Narcis Coman — cel cărui ursitoare fotbalului îi prezisese o carieră incendiară, grație unor calități și unui talent dincolo de orice dubiu — a luat drumul orașului natal.

Se părea că prin asta cercul s-a închis. Păcat din anonimat, după ce lăsa în urmă o diră luminoasă — 9 meciuri în poarta echipei naționale — Narcis Coman revenea în anonimat, la numai 25 de ani.

Viata fusese pentru el o simplă joacă.

L-am revăzut de curind, la „Gheena”, printre noii săi colegi, jucători de la Steaua.

Nu se antrenă. Acuza o durere de mușchi, urmarea unei „ruperi” mai vechi, datînd din 1967, de la meciul cu R.D. Germană.

Era la 18 noiembrie, n-am să uit niciodată. Trecuseră câteva minute de joc și Pantazou m-a lovit cu genunchiul... Ni-meni n-a văzut, poate nici n-a vrut să mă lovească dar am simțit că-mi la foc pectorul! Așa am făcut pînă la sfîrșit, deși cînd atingeam pămîntul

Temă de meditație

credeam că se crapă sub mine...

L-am întrebat cum de-și aducea atît de bine aminte ziua meciului, și a dat din cap parcă a compătimit, umezindu-și buzele arse, plecîndu-și ochii:

— Acela a fost cel mai bun meci din viața mea. Așa ceva nu se uită...

A dispărut cîteva minute, apoi s-a întors ceva mai vesel, cu ochii zîmbitori. Mi-a spus că se simte bine la Steaua, că toată lumea se poartă frumos cu el, că a găsit noi prieteni...

I-am adus aminte că la fel a vorbit și cînd s-a transferat la Dinamo, și că din toată povestea aceea cu cocorul roșu nu s-a ales decît praf.

La început, n-a înțeles sau s-a prefăcut că nu înțelege. Apoi, m-a privit piezis, cu uita-tură rea:

— Pe vremea aia stăteam mai mult prin circuli.

— Și acum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?

A întors capul undeva, spre dreapta.

— Fericirea înseamnă aplauze.

— Și mai înseamnă să te înțeleagă cineva.

— Și nu te-a înțeles nimeni?

— Mult mai puțin decît m-au lovit! Mult mai puțin, poate fără să vrea... La urma urmei, nu prea s-a ținut fericirea de capul meu. Pînă și cel mai bun meci al vieții mele, cînd mi de oameni mi-au dăruit aplauzele lor, a fost un meci pierdut. Deh... poate că n-a depins decît de mine, nu-i așa?

A terminat. Aș fi vrut numai să-i spun că dacă nu întodeuna sintem noi înșine noi de o înfrîngere, atunci numai de noi depinde — eu și garanția — să transformăm un bînuț eșec într-o izbîndă certă.

Pe terenul de fotbal sau alturea...

Ovidiu IOANIȚOIA

— Si cum?

Nu a răspuns nimic. O tăcere încăpățînată, amară.

I-am privit ochii întunecați și triști, încercînd să caut acolo răspunsul care-mi lipsea. Nu l-am găsit. În ochii lui trăia doar o mare tristete, profundă.

Am vrut să-l mai iscodesc, dar vorbele mi s-au poticnit, pentru că în clipa aceea am înțeles — suflînd lîngă suflul — că discuția nu poate ajuta la nimic, am înțeles că a insistat pe marginea durerii lui devine curată nebulă...

— Acum nu mai beau. Vreau să apar. Vreau să fiu fericit — mi-a spus într-un tîrziu.

— Ce înseamnă fericirea?